

IDEAIFY
idea beauty

Pavel Hrejsemnou

Keltská krev a České srdce

Keltská krev a České srdce

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: Keltská krev a České srdce

Podnázev: Prorodství zrození

Autor: Pavel Hrejsemnou (autorova 53 kniha)

Nakladatel: IDEAlFY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 284 01
Kutná Hora **Web:** www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2025 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 216 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2025 Pavel Hrejsemnou a IDEAlFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-53028-85-1

ISBN (ePuB verze): 978-80-53028-86-8

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAlFY s.r.o.

Poděkování

Tato kniha je poděkováním.

Ne těm, kdo křičí, ale těm, kdo naslouchají.

Ne těm, kdo vládnou, ale těm, kdo tvoří.

Ne těm, kdo chtějí víc, ale těm, kdo se učí být vděční za to, co mají.

Děkuji těm, kdo si váží života — ne jako daru, ale jako úkolu.

Těm, kdo dokáží najít krásu v prachu cesty, a sílu v obyčejném doteku druhého člověka.

Děkuji těm, kdo nezapomněli, že jsme tu jen na chvíli, a že právě proto stojí za to žít naplno.

A nakonec — děkuji těm, kdo čtou.

Protože čtení není útěk. Je to návrat.

Návrat k sobě, k lidem, k zemi.

A ke světu, který možná jednou opět porozumí sám sobě.

Prolog

Kdysi, dávno předtím, než lidé zapomněli naslouchat šepotu kamenů, žili na zemi muži a ženy, kteří věřili, že vše má duši.

Voda, která plyne, strom, který se sklání, i dech člověka, který se narodí.

Byla to doba, kdy slova měla váhu a ticho mělo význam.

Kdy se moudrost nepředávala knihami, ale pohledem do očí, a víra nebyla v kamenech chrámů, ale v rytmu srdce.

Tento příběh se rodí právě tam — na hranici mezi starým a novým světem, mezi ohněm Keltů a duchem Slovanů, mezi tím, co jsme byli, a tím, čím se teprve stáváme.

Nechť ten, kdo čte, naslouchá ne jen slovům, ale i mezerám mezi nimi.

Tam, v tichu, totiž dýchá pravda.

Kapitola I — Hlas lesa / Guth na Coille

Mlha se zvedala pomalu, jako by sama země dýchala. Každý nádech lesa byl slyšet – tiché kapání rosy, prasknutí větve, vzdálené volání krkavce. V údolí pod horami se rozprostíralo království stromů, které si pamatovalo dávné časy. Doby, kdy lidé šeptali jména bohů, nepsali je.

Na mýtině, obklopené věncem posvátných dubů, plál oheň. Jeho plameny tančily do rytmu bubnů, které zněly ze všech stran. Vzduch byl těžký, prosycený kouřem, šalvějí a krví z obětního kohouta.

Uprostřed stála dívka – Aoife, dcera náčelníka kmene Bójů. Bosé nohy měla zabořené do černé hlíny, dlouhé vlasy spletené do copů, ve kterých se třpytily kousky bronzů. Na tváři jí svítily modré spirály z bylinného barviva – symbol ochrany před temnotou i připomínka božské rovnováhy.

Druid Eochar, nejstarší muž kmene, pomalu obcházel oheň. Jeho hůl, zdobená lebkami ptáků a uzly z proutí, zanechávala v zemi mělké kruhy. Zastavil se před Aoife a zvedl ruku.

„Dnes se les probouzí,“ řekl chraplavě. „Slyšíš ho?“

Aoife zavřela oči.

Slyšela vítr, který pronikal mezi větve, jako by šeptal slova, kterým nerozuměla. Každé zašustění listí znělo jako jazyk bohů.

„Co říká, otče?“ zašeptala.

Eochar přimhouřil oči, jeho tvář zbrázděná věkem se zdála být stvořena z kůry stromu.

„Že přichází cizí krev,“ odpověděl. „Krev Slovanů. Železo a oheň. A s nimi muž z jihu, s očima jako led. Ten, kdo přinese konec bohům lesa.“

Aoife ucítila, jak jí proběhl mráz po páteři.

„Konec bohům?“ zopakovala tiše. „To není možné. Naše božstva jsou věčná. Duby padnou, voda vyschne, ale oni přežijí.“

Druid se pousmál – smutně, odevzdaně.

„I bozi umírají, dítě. Umírají, když je lidé přestanou slyšet.“

Oheň zapraskal a do výšky vyletěl sloup jisker. V nich se na okamžik zjevil tvar – postava muže s mečem, s helmou z lesklého kovu. Aoife zalapala po dechu. „Vidíš ho?“

„Vidím jeho stín,“ řekl druid. „A v jeho srdci oheň, který nespaluje, ale přetváří.“

Z lesa zazněl křik krkavce.

Dívka se otočila. Na okraji mýtiny se objevil Ciaran, její bratr. V rukou držel oštěp, na ramenou kožešinu.

„Aoife,“ zavolal, „otec tě volá. Zvědové přinesli zprávy –

na východě se pohybují Slované. Kníže Slavomír vyslal své muže, prý hledají naše údolí.“

„Slované,“ hlesla Aoife. „Ti, co stavějí své dřevěné chrámy a volají jediného boha.“

Ciaran přikývl. „A přinášejí oheň. Kde projdou, zůstává popel.“

Druid pohlédl k obzoru, kde se les ztrácel v mlze. „Ten oheň přijde sem. A v jeho plameni se zrodí nová krev.“

Aoife se k němu otočila, oči jí planuly. „Nikdy nedovolím, aby jejich bohové znesvětili naše háje. Přísahám.“

Eochar se usmál. „Nikdy neříkej nikdy, dítě lesa. Někdy musíš obejmout to, co nenávidíš, abys pochopila, proč tě to děsí.“

O několik dní později – slovanský tábor pod hradištěm Děvín

Na svahu, odkud bylo vidět až do širokého údolí, stál dřevěný palisádový val. Uvnitř se rozprostíral slovanský tábor – desítky mužů, ohniště, přístřešky z kožešin. Kolem se ozývalo kování železa, modlitby i smích vojáků, kteří se chystali na výpravu.

Bohuslav vojevůdce ve službách knížete Slavomíra, seděl stranou u ohně. V rukou držel meč, jehož čepel

právě brousil. Byl to muž středních let, se zjizvenou tváří a očima, které neuhýbaly. Každá jizva na jeho těle vyprávěla příběh, a žádný z nich nebyl veselý.

Přisedl k němu Radovan, muž s pronikavým pohledem – jasnovidec, o němž se říkalo, že slyší hlasy mrtvých.

„Nespíš,“ poznamenal.

„Nejde to,“ odvětil Bohuslav tiše. „V lesích se něco hýbe. Muži říkají, že slyší bubny, i když žádný zvuk nepřichází.“

Radovan se zadíval do plamenů. „To nejsou bubny lidí. To je tep země.“

Bohuslav mlčel.

„Měl jsem sen,“ pokračoval Radovan. „Viděl jsem dívku. Vlasý jako noc, oči zelené jako mech po dešti. Stála mezi ohněm a vodou a volala tě jménem.“

„Sny,“ ušklíbl se Bohuslav. „Válka je blíž než sny.“

„Možná,“ řekl Radovan klidně, „ale sny někdy určují, kdo zůstane stát.“

Vítr se zvedl. Oheň praskl a na okamžik v jeho plamenech Bohuslav zahlédl tvář – ženskou, mladou, s modrými spirálami na tvářích. Mrkl, a obraz zmizel.

Z lesa se ozval vzdálený buben. Jediný úder. A pak další.

Muži zpozorněli.

Bohuslav se postavil, meč v ruce, oči upřené do temnoty. „To jsou oni,“ řekl. „Pohané.“

Radovan pomalu vstal. „Ne, Bohuslave,“ zašeptal. „To jsou bohové lesa. A právě tě slyšeli vyslovit jejich jméno.“

“Anam cara – duše, které se poznají, i když pocházejí z různých světů.”

(Význam: Duchovní druh, spřízněná duše. Keltové věřili, že dvě duše, které se jednou setkají, se poznají i po smrti.)

Kapitola II – Hradiště pod hromovým nebem

(Slovanský název v runové podobě: “Gorodišče pod hromem”)

Z mlžného údolí se zvedal dým. Těžký a štiplavý, voněl po dehtu, pryskyřici a spáleném dubu. Kdesi v dálce se ozývaly kovové úderý – rytmičné a neúprosné, jako tlukot srdce nové doby. Hradiště Slavomírovo rostlo.

Palisády z čerstvě poražených kmenů se tyčily jako zuby zvířete. Muži s odhalenými pažemi zatloukali kůly do vlhké země, jejich hřbety lesklé potem. Každý úder byl modlitbou i výzvou bohům hromu – Perunovi, aby chránil jejich sídlo, až přijde čas války.

Na vyvýšenině stál Bohuslav, velitel a syn vojevůdce. Pod jeho nohama se táhl široký příkop a za ním první kamenné stavby – domy s pecemi a zásobárnami. Jeho oči, ocelově šedé, přejížděly obzor. Věděl, že někde tam, za lesy, leží území těch, které měli brzy porazit. Keltů.

„Říká se, že se modlí k lesům,“ pronesl jeho druh Radomír, když přistoupil.

„A že v každém stromě vidí boha.“

„A my?“ odvětil Bohuslav klidně. „My boha slyšíme v hromu. A hrom nediskutuje.“

Z nebe se ozval vzdálený hrom. Radomír se pousmál, ale Bohuslav ne. Něco v něm se pohnulo. Vzpomněl si na noc, kdy jejich jasnovidec – Stařec Svatomír – varoval, že přichází čas, kdy se bohové promísí a svět se rozštěpí.

Vešel do svatyně.

Byla to kamenná stavba uprostřed hradiště – nevelká, ale důstojná. Na oltáři ležela miska s popelem a několik perutí orla, obětovaných při posledním obřadu. Stařec Svatomír klečel uprostřed, jeho bílý vlas se leskl v mihotavém světle loučí.

„Vidíš dál než my,“ řekl Bohuslav. „Co čeká naše vojsko?“

Svatomír zvedl oči. „Vidím oheň, který nezhášel déšť. A v něm dvě tváře – mužskou a ženskou. Z popela povstanou, ale z prachu se stanou bohové.“

„Bájně řeči,“ odfrkl Radomír.

Stařec se pousmál. „Báje jsou jen pravdy, které se bojíme pochopit.“

Venku se nebe zatáhlo. Hromová mračna se valila přes údolí, jako by i sama příroda chtěla slyšet, co se tu rozhoduje.

Bohuslav vyšel ven. Déšť se spustil v prudkých proudech. Všude kolem něho muži pracovali dál – zvedali kůly, táhli kameny, křičeli, smáli se hněvu nebe.

Byl to lid, který věřil ve sílu a řád. Lid, který neustoupí před nikým.

Ale Bohuslav cítil něco jiného.

Jakýsi neklid, nejasnou ozvěnu, která přicházela z dálky – z lesů, o nichž se říkalo, že tam Keltové tančí s duchy.

Zvedl hlavu a v kapkách deště si všiml... drobného stříbrného světla na horizontu.

Záře ohně.

Kdesi v dálce hořel posvátný oheň Keltů – a Bohuslav aniž to tušil, se poprvé díval směrem k ženě, která změní jeho osud.

Kapitola III – *Setkání v dešti*

(Keltský název: “Aen coimín i n-déurach” – Setkání v dešti)

(Slovanský název: “Stretnutie pod bleskem”)

Aoife

Les tiše dýchal po bouři.

Země byla těžká, nasycená vodou, a mezi kapkami, které ještě stékaly z větví, se odrážel mdlý svit měsíce.

Aoife kráčela pomalu, s lukem v ruce, bosá, jak ji to učil její otec – druid Arduinn: „Chceš-li slyšet ducha lesa, nesmíš mu drtit kosti.“

Každý krok byl modlitbou, každý zvuk varováním.

Věděla, že v těchto lesích se pohybují cizí muži. Slované. Ti, co kácejí stromy, staví hradby a mluví o svém jediném bohu, který prý spaluje vše, co mu vzdoruje.

Zvedla hlavu.

V dálce – tichý nádech, tlumené zasténání. Znělo to jako zraněné zvíře.

Zvedla ruku, aby utišila svého vlčího průvodce Briana, který ji doprovázel.

Pod smrskem, napůl zakrytý listím, ležel muž.
Jeho plášť byl zbrocený krví, meč zapadlý do hlíny. Měl
na sobě kov, jaký její lid neznal – hladký, chladný, s
runami, které nepatřily jejich bohům.

Přistoupila blíž.

Její dech se ztišil. Muž byl mladý, vysoký, s ranou na
boku. Ztrácel krev.

A přesto, když se jeho víčka zachvěla a pohnul se, Aoife
ustoupila. V jeho pohledu nebyl strach – jen klid.

A cosi, co ji znepokojilo víc než krev.

Lidskost.

„Nedotýkej se mě...“ zamumlal v cizím jazyce.

„Nechceš žít?“ odpověděla tiše, i když věděla, že
nerozumí.

Jeho ruka sevřela hlinu.

Oči, šedé jako olovo, se setkaly s jejíma.

A v tu chvíli, když se jejich pohledy střetly, se všechno
kolem utišilo. Déšť přestal kapat, vítr se zastavil. Jen les
naslouchal.

Bohuslav

Bolest byla ostrá, ale zůstával při vědomí.

Krev mu zbarvila zbroj, bok ho pálil jako oheň. Kůň padl
– šíp mu vrazil do hrdla dřív, než stihl uskočit. Poté už
jen tma a déšť.

Když se probral, stál nad ním někdo. Ne voják, ne nepřítel.

Žena.

Vlasy měla tmavé, těžké od vody. Oči jí svítily jako dvě jiskry v noci.

A její tvář – nepoznatelná, divoká, ale ne krutá.

„Zabij mě,“ vydechl. „Ulehčíš si to.“

Neodpověděla. Klečela u něj, roztrhla kus svého pláště a přitlačila mu ho na ránu.

V jejích prstech nebyla slabost.

Bohuslav ji sledoval.

Každý její pohyb byl plynulý, tichý – jako kdyby sama patřila k lesu.

Nerozuměl jejím slovům, ale rozuměl tónu. Byla v něm síla i lítost.

Takovou sílu znal jen z bitev – ale tahle byla jiná. Byla tichá, vroucí.

„Proč to děláš?“ zachraptěl.

Ukázala na jeho hrud'. „Tvé srdce bije. Dokud bije, les tě nepohřbí.“

Nerozuměl slovům, ale pochopil význam.

Zvedl oči k nebi – kapky mu stékaly po tváři jako slzy.

V dálce zahoukal roh. Slované.

Aoife ztuhla. Musela se rozhodnout.

Zůstat znamenalo smrt – pro něj i pro ni.

Položila mu ruku na tvář. „Ticho,“ šeptla. „Teď jsi s lesem.“

A s námahou ho přetáhla do dutiny starého dubu,

přikryla mechem a listím.

Pak zmizela ve tmě, stejně tiše, jak se objevila.

Když se Bohuslav znovu probral, byl sám.

Jen vedle něj zůstal pramen vlasů, zachycený v mechu, a vůně bylin, které mu zastavily krvácení.

Na kůře stromu, pod jeho hlavou, byla vyrytá tenká linka – znak, který neznal.

Runa života.

První dar ženy, kterou měl milovat a která patřila nepříteli.

Kapitola IV – V srdci lesa

(Keltský název: “*I gcroí na foraoise*” – V srdci lesa)
(Slovanský název: “*V zajetí mezi bohy*”)

Aoife

Les mlčel. Jen kapky rosy se třpytily v trávě jako stříbrné oči duchů.

Aoife vedla svého koně pomalu, na jeho hřbetě spočíval muž – Slovan.

Zraněný, bezbranný, cizí.

Každý krok byl pro ni břemenem.

Věděla, co říká zákon: „Kdo přinese nepřítele do posvátného lesa, vnáší do něj cizí krev.“

A přesto ho přivedla.

„Dýchej...“ šeptla. „Ještě kousek. Tam, kde rostou duby, tě už nenajdou.“

Když se přiblížili k údolí, zvedla se mlha. Byla hustá, skoro hmatatelná. Z jejích závojů se začaly vynořovat stíny – muži s kopími, ženy s meči na bocích, vlci po jejich boku.

Keltové. Její lid.

Z davu vystoupil Arduinn, druid s bílými vlasy a očima, které vypadaly, jako by v nich hořel oheň. Jeho plášť z jelení kůže se táhl po zemi, na krku měl závěs z kostí a kovu, a v ruce starý hůl z tisového dřeva, vyřezanou runami.

„Co jsi přivedla, dcero lesa?“

„Život,“ odpověděla tiše.

„Nebo zkázu,“ řekl chladně.

Všichni kolem se zastavili.

Zvedl hůl a přiložil ji Bohuslavovi k hrudi. Hrot se dotkl kovu zbroje, a ozvalo se slabé zapraskání, jako když oheň políbí mokré dřevo.

„Slovanský kov,“ zašeptal Arduinn. „A v něm srdce nepřítelů.“

„Ne. V něm je člověk.“

„Lidskost není důvodem k milosti, Aoife.“

Aoife poklekla, sklonila hlavu, ale její hlas zněl pevně:

„Kdyby ho duchové chtěli mrtvého, nechali by ho tam. Ale oni mlčeli. To je znamení.“

Druid se na ni dlouho díval. Pak zvedl ruku a kývl.

„Dobrá. Tři noci mu dáme. Pokud přežije, je to vůle bohů. Pokud zemře, jeho tělo bude vráceno zemi.“

Bohuslav

Probudil se do vůně kouře, bylin a vlhké hlíny.

Nad sebou měl strop z větví, kolem mihotavé světlo

ohně.

Na okamžik nevěděl, kde je. Jen bolest v boku mu připomněla, že je stále mezi živými.

Vedle něj seděla žena — ta žena.

Její tvář byla osvícena oranžovým světlem, oči měla hluboké, klidné, a přesto bdělé.

V rukou svírala misku s tmavou tekutinou.

„Kde... kde jsem?“ zachraptěl.

„V lese. Tam, kde tví bohové neslyší,“ odpověděla prostě.

Pokusil se zvednout, ale bolest ho srazila zpět.

„Zabilas mé muže?“

„Nevím. Les rozhoduje, kdo má žít.“

„Proč jsi nenechala les rozhodnout o mně?“

„Možná jsi znamení. Možná chyba.“

Bohuslav se snažil zachytit její slova. Nerozuměl všemu, ale cítil tón — ani nepřátelský, ani přátelský.

Bylo v něm napětí, jako když se setká oheň s vodou.

Když se jejich pohledy střetly, pootevřela rty, jako by chtěla něco říct. Místo toho ponořila hadřík do mísy a jemně mu otřela čelo.

Dotek byl tichý, chladivý — a přesto mu srdce zabušilo.

„Tvoje jméno?“ zeptal se slabě.

„Aoife.“

„Jméno... jako hudba,“ vydechl.

„Hudba?“ pousmála se. „To slovo neznám.“

Zvenčí se ozvaly hlasy, mužské, rozrušené.

Aoife se otočila ke vchodu.

„Musím jít. Nepohni se. Nikomu neříkej, odkud jsi.“
Zmizela.

A Bohuslav zůstal sám, obklopený lesem, jehož dech zněl jako šepot tisíců duší.

Aoife – po odchodu

Když vyšla z chýše, dav se rozestoupil.
Všichni na ni hleděli. Někteří s obdivem, jiní s nenávistí.
Druid Arduinn stál na kamenném podstavci, kolem něj hořely pochodně.

„Dcero kmene,“ pronesl hlubokým hlasem, „přivedla jsi do svatyně nepřítele.“

Co ti řekli duchové?“

Aoife zavřela oči. Cítila chlad, ale v srdci jí plála zvláštní jiskra.

„Řekli mi, že ne každý, kdo přichází z východu, nese zkázu.“

„A pokud se mýlíš?“

„Pak mě obětuj místo něj.“

Ticho. Jen praskání ohně.

Druid se na ni dlouze zadíval – a pak poklepal holí o zem.

„Nechť rozhodnou hvězdy. Do tří východů slunce bude jasno.“

V noci se Bohuslav probudil.

Venku svítily hvězdy, které nikdy neviděl tak jasně.

Z dálky slyšel zpěv – melodii, cizí, ale podivně klidnou.

Aoife stála na skále, v plášti z liščí kožešiny, a zpívala k nebi.

Nerozuměl slovům, ale cítil, že zpívá pro něj.

A les, který kdysi vnímal jako hrozbu, teď dýchal klidem.

Poprvé od začátku výpravy měl Bohuslav pocit, že svět kolem něj není jen válkou.